

Het verhaal van Zenmeester Seung Sahn

Seung Sahn Soen-sa werd geboren in 1927 in Seun Choen, Noord Korea. Zijn ouders waren protestantse christenen.

Korea was in die tijd onder hevig Japans militair bewind en alle politieke en culturele vrijheid werd brutaal de kop ingedrukt. In 1944 vervoegde Soen-sa de clandestiene beweging voor Koreaanse onafhankelijkheid. Na enkele maanden werd hij gevat door de Japanse politie en ontsnapte hij ternauwernood aan de doodstraf. Na zijn vrijlating uit de gevangenis, stalen hij en twee van zijn vrienden duizenden dollar van hun ouders en staken de zwaarbewaakte grens met Manchurei over in een poging aan te sluiten bij het Vrij Koreaans Leger, hetgeen mislukte.

In de jaren na de Tweede Wereldoorlog, terwijl hij Westerse filosofie studeerde aan de Dong Guk Universiteit, werd de politieke situatie in Zuid Korea steeds chaotischer. Op een dag kwam Soen-sa tot de conclusie dat hij de mensen niet zou kunnen helpen via zijn politieke activiteiten of zijn academische studies. Daarop scheerde hij zijn hoofd kaal en trok de bergen in. Hij zwoor niet terug te keren voor hij de absolute waarheid gevonden had.

Drie maand lang bestudeerde hij de geschriften van Confucius, maar hij bleef op zijn honger zitten.

Toen gaf een vriend, een monnik in een kleine tempel in de bergen, hem de Diamant Soetra, en zo kwam hij voor het eerst in contact met het boeddhisme. “Alles op deze wereld is voorbijgaand. Als je alles dat verschijnt, ziet als nooit verschenen, dan zul je je ware zelf realiseren.” Toen hij dit las, werd zijn geest helder. De weken daarop las hij veel soetra's. Uiteindelijk besliste hij Boeddhistische monnik te worden, hetgeen hij officieel werd in oktober 1948.

Soen-sa begreep de soetra's. Hij besepte dat het enige belangrijke nu nog de praktijk was. Dus trok hij, tien dagen na zijn inwijding, nog verder de bergen in en begon een retraite van honderd dagen op de berg Won Gak (de Berg van de Volmaakte Verlichting). Hij at enkel gedroogde naalden van pijnbomen die hij tot poeder geplet had. Elke dag zong hij twintig uur lang de Grote Dharani van de Oorspronkelijke Geest Energie. Meermaals per dag nam hij ijskoude baden. Zijn praktijk was erg hard.

Al spoedig werd hij overmand door twijfels. Waar was deze retraite eigenlijk voor nodig? Waarom moest hij tot het uiterste gaan? Waarom niet naar een kleine tempel gaan in een rustige vallei, huwen zoals Japanse monniken doen, en geleidelijk de verlichting bereiken, temidden van een gelukkig gezin? Op een dag werden deze gedachten zo krachtig dat hij besloot om de bergen te verlaten en hij begon in te pakken. Maar de volgende morgen was zijn geest helderder en begon hij uit te pakken. Enkele dagen later gebeurde

hetzelfde. En in de weken die volgden, pakte hij maar liefst negen keer in om vervolgens negen keer uit te pakken.

Vijftig dagen waren inmiddels voorbijgegaan en Soen-sa's lichaam was erg uitgeput. Elke nacht had hij angstaanjagende visioenen. Demonen kwamen uit het duister tevoorschijn en maakten obscene gebaren naar hem. Monsters kwamen van achter zijn rug op hem toegeslopen en klemden hun koude vingers rond zijn nek. Reusachtige kevers knaagden aan zijn benen. Brullende tijgers en draken kwamen voor hem staan. De schrik sloeg hem voortdurend om het hart.

Na een maand veranderden deze schrikwekkende visioenen in zalige visioenen. Soms kwam Boeddha naar hem toe en onderrichtte hem een soetra. Soms verschenen hem prachtig geklede bodhisattvas die hem vertelden dat hij naar de hemel zou gaan. Soms viel hij om van uitputting en kwam Kwan Se Um Bosal hem voorzichtig wakker maken. Na tachtig dagen was zijn lichaam gehard. Zijn huid sloeg groen uit van de pijnboomnaalden.

Op een dag, een week voor de retraite ten einde liep, was Soen-sa zingend buiten aan het wandelen terwijl hij het ritme aanhield met zijn moktak. Plots verschenen er twee jongens, elf of twaalf jaar oud, aan weerszijden van hem en maakten een buiging. Ze droegen veelkleurige gewaden en hun gezichten waren van een buitenaardse schoonheid. Soen-sa was heel verrast. Zijn geest voelde krachtig aan en volkomen helder. Hoe konden die demonen dan uit het niets tevoorschijn komen? Hij wandelde voorop op het smalle bergpad en de twee jongens volgden hem terwijl ze door de rotsblokken heen stapten langs weerszijden van het pad. Een half uur lang wandelden ze samen in stilte en eens terug aan het altaar waar Soen-sa opstond na een buiging, waren ze verdwenen. Dit gebeurde een week lang elke dag.

Uiteindelijk was de honderdste dag aangebroken. Soen-sa stond buiten te zingen en op de moktak te slaan. Plots verdween zijn lichaam en bevond hij zich in oneindige ruimte. Vanuit de verte kon hij het slaan op de moktak horen evenals de geluid van zijn eigen stem. Enige tijd bleef hij in deze toestand. Wanneer hij terugkeerde in zijn lichaam, begreep hij. De rotsen, de rivier, al wat hij kon zien, al wat hij kon horen, dit alles was zijn ware zelf. Alle dingen zijn precies zoals ze zijn. De waarheid is juist wat ze is.

Soen-sa sliep heel goed die nacht. Toen hij de volgende morgen wakker werd, zag hij een man de berg opgaan en daarna enkele kraaien uit een boom vliegen. Hij schreef het volgende gedicht :

De weg onderaan de Won Gak Berg
is niet de huidige weg.
De man die de berg opgaat met zijn rugzak
is geen man van het verleden.
tok, tok, tok - zijn voetstappen
doorboren verleden en heden.
Kraaien uit een boom.
Caw, caw, caw

Kort nadat hij van de berg afgedaald was, ontmoette hij Zen Meester Ko Bong, wiens leraar Zen Meester Mang Gong geweest was. Ko Bong stond bekend als de briljantste Zen Meester van Korea, en tevens één van de strengste. Op dat moment onderrichtte hij enkel leken. Hij zei dat monniken niet vurig genoeg waren om goede Zen studenten te zijn. Soen-sa wou zijn verlichting testen bij Ko Bong, dus ging hij naar hem toe met een moktak en zei, "Wat is dit?". Ko Bong greep de moktak en sloeg erop. Dit was precies wat Soen-sa van hem verwacht had.

Soen-sa zei daarop, "Hoe moet ik Zen beoefenen?" Ko Bong zei, "Een monnik vroeg ooit aan Zen Meester Jo-ju, 'Waarom kwam Bodhidharma naar China?' Jo-ju antwoordde, 'De pijnboom in de voortuin.' Wat betekent dit?" Soen-sa begreep het maar wist niet hoe te antwoorden. Hij zei, "Ik weet het niet." Ko Bong zei, "Gewoon deze weet-niet geest aanhouden. Dat is ware Zen praktijk."

Die herft en zomer deed Soen-sa voornamelijk werk-Zen. In de herfst ging hij op honderddagse meditatie sessie in het Su Dok Sa klooster waar hij het zenjargon en dharmagevecht leerde. Tegen de winter begon hij te voelen dat de monniken niet hard genoeg praktizeerden en dus besliste hij hen een handje te helpen. Op een nacht toen hij dienst had als bewaker (er waren wat diefstallen geweest) nam hij alle potten en pannen uit de keuken en rangschikte die in een cirkel in de voortuin. De volgende nacht draaide hij de Boeddha op het hoofdaltaar naar de muur, nam de wierookbrander, die een nationale schat was en hing die aan een dadelpruimboom in de tuin. Tegen de volgende morgen stond het hele klooster in rep en roer. Geruchten deden de ronde over krankzinnige inbrekers, of goden die van de berg waren neergedaald om de monniken te waarschuwen dat ze harder moesten praktizeren.

De derde nacht trok Soen-sa naar de gebouwen van de nonnen, nam er zeventig paar van hun schoenen en legde die neer, als in een etalage, voor de kamer van Zen Meester Dok Sahn. Tegen die tijd stond een non op om naar toilet te gaan, merkte dat haar schoenen verdwenen waren en maakte al haar medezusters wakker. Soen-sa werd betrapt. De volgende dag stond hij terecht. Aangezien de meeste monniken stemden om hem een tweede kans te geven (de nonnen waren unaniem tegen hem) werd hij niet van het klooster weggestuurd. Maar hij moest zijn formele verontschuldigungen aanbieden aan alle hoge monniken.

Eerst ging hij naar Dok Sahn en boog. Dok Sahn zei, "Ga zo door!".

Toen ging hij naar de hoofdnon. Ze zei, "Je hebt voor veel te veel opschudding gezorgd in dit klooster, jongeman". Soen-sa lachte en zei, "De hele wereld is al één en al opschudding. Wat kun je eraan doen?". Ze kon niet antwoorden.

De volgende die hij opzocht, was Zen Meester Chun Song, die berucht was om zijn wilde acties en obscene taalgebruik. Soen-sa boog voor hem en zei, "Ik heb alle Boeddha's van verleden, heden en toekomst gedood. Wat kun je doen?"

Chun Song zei, "Aha !" en keek diep in Soen-sa's ogen. Toen zei hij, "Wat heb je gezien ?"

Soen-sa zei, "Je hebt het al begrepen." Chun Song zei, "Is dat alles ?" Soen-sa zei, "Er is een koekoek aan het zingen in de boom buiten". Chun Song lachte en zei, "Aha!" Hij stelde hem nog verschillende vragen die Soen-sa probleemloos beantwoordde. Tenslotte sprong Chun Song op en danste rond Soen-sa terwijl hij riep, "Je bent verlicht ! Je bent verlicht !" Het nieuws verspreidde zich snel en de mensen begonnen de gebeurtenissen van de afgelopen dagen te begrijpen.

Op 15 januari was de sessie gedaan en Soen-sa ging weg om Ko Bong op te zoeken. Op weg naar Seoul, had hij interviews met Zen Meester Keum Bong en Zen Meester Keum Oh. Beiden gaven hem inka, de bevestiging van de geldigheid van een zenleerling's grote ontwaken.

Soen-sa kwam aan in de tempel van Ko Bong, gekleed in zijn oude opgelapte kleren die hij op de retraite droeg en met zijn rugzak op de schouder. Hij boog voor Ko Bong en zei, "Alle Boeddha's bleken uiteindelijk een hoop lijken te zijn. Wat zou u denken van een begrafenisplechtigheid ?"

Ko Bong zei, "Bewijs het !"

Soen-sa reikte in zijn knapzak en nam er een gedroogde inktvis en een fles wijn uit. "Hier zijn de restjes van de begrafenismaaltijd."

Ko Bong zei, "Schenk me dan wat wijn."

Soen-sa zei, "Okee. Geef me uw glas."

Ko Bong stak zijn hand uit.

Soen-sa mepte erop met de fles en zei, "Dat is geen glas, dat is je hand !". Daarna zette hij de fles op de grond.

Ko Bong lachte en zei, "Niet slecht. Je bent er bijna. Maar ik heb nog een paar vragen voor je." Hij begon nu Soen-sa de moeilijkste van de zeventienhonderd traditionele Zen koans te vragen. Soen-sa beantwoordde ze meteen.

Toen zei Ko Bong, "OK, nog een laatste vraag. De muis eet kattenvoedsel maar de kattenkom is gebroken. Wat betekent dit ?"

Soen-sa zei, "De lucht is blauw, het gras is groen."

Ko Bong schudde zijn hoofd en zei, "Nee."

Soen-sa was van zijn stuk. Hij had altijd alle zenvragen kunnen beantwoorden. Hij begon te blozen naarmate hij het ene "enkel als dit" antwoord gaf na het andere. Ko Bong bleef het hoofd schudden. Uiteindelijk

barstte Soen-sa uit van woede en frustratie. “Drie Zen Meesters gaven me inka ! Waarom zegt u me dat ik verkeerd ben ?!”

Ko Bong zei, “Wat betekent het ? Zeg het me.”

De volgende vijftig minuten, zaten Ko Bong en Soen-sa met het gezicht naar elkaar, met gekromde rug als waren het katers. Er hing spanning in de lucht. En opeens had Soen-sa het antwoord. Het was “net als dit”.

Toen Ko Bong het hoorde, kwamen hem de tranen in de ogen en zijn gezicht vervulde zich van vreugde. Hij omhelsde Soen-sa en zei. “Jij bent de bloem. Ik ben de bij.”

Op 25 januari 1949 ontving Soen-sa van Ko Bong dharma transmissie en werd zo de achtenzeventigste patriarch in zijn transmissielijn. Het was de enige transmissie die Ko Bong ooit gaf.

Na de ceremonie zei Ko Bong tot Soen-sa, “De volgende drie jaar moet je je stil houden. Je bent een vrij man. We zullen mekaar opnieuw ontmoeten over vijfhonderd jaar.”

Soen-sa was nu een Zen Meester. Hij was tweeëntwintig jaar oud.

Uit *Dropping Ashes On The Buddha : The Teaching of Zen Master Seung Sahn* onder redactie van Stephen Mitchell (Grove Press, New York, NY, 1976)

Het verhaal van de Doodsbeenderen

In 1957 werd Ko Bong Sunim ernstig ziek. Daarom werd Soen Sa Nim aangesteld als abt van de Hwa Gae Sah tempel.

Soen Sa Nim hoorde van een Japanse tempel in Seoul die de doodsbeenderen van vijfhonderd dode Japanners bezat. De tempel zat er financieel niet goed voor en viel onder de controle van leken. De leken waren niet geïnteresseerd in Japanse doodsbeenderen. Ze wilden de doodsbeenderen buitengooien. Toen Soen Sa Nim dit vernam, ging hij naar de tempel. Hij vertelde de functionarissen, “Of deze doodsbeenderen nu van Koreanen of Japanners waren, maakt niet uit; beenderen van doden zijn allemaal gelijk. Doodsbeenderen zijn doodsbeenderen !”

Toen nam hij de doodsbeenderen mee naar Hwa Gae Sah. Dagen aan een stuk deed hij niks anders dan Namu Ami Ta Bul zingen over de beenderen; het zingen was bedoeld voor de dode geesten.

Enkele jaren later hervatten Korea en Japan diplomatieke relaties. Enkele Japanners kwamen naar Korea, naar Hwa Gae Sah om de doodsbeenderen van hun overleden voorvaderen op te eisen en ze terug mee te nemen naar hun vaderland.

Uit grote erkenning en diep respect voor wat Soen Sa Nim gedaan had, nodigden de Japanners hem uit naar Japan. Deze uitnodiging was voor hem een kans in het buitenland te leven. Het werd een keerpunt in zijn leven.

Sommige Koreanen zeggen nu nog, “We verloren een groot meester aan Japan en Amerika omwille van een paar doodsbeenderen.”

— Do Gong (voorheen John Barrouzol van Canada) Internationaal Zen Centrum van Seoul, Korea

Soen Sa Nim's eerste kennismaking met Amerika

In september 1970 kreeg ik een telefoontje van mijn zus die in Japan woont, mevr. Kimura. Ze vertelde me dat mijn moeder heel erg ziek was. Dus besliste ik haar te gaan bezoeken. Ik maakte me klaar voor de reis en zat minder dan 24 uur later op het vliegtuig. Eens in Japan werd ik op de luchthaven opgewacht door mijn zus en Soen Sa Nim. Mijn zus stelde ons aan elkaar voor en mijn eerste indruk van hem was die van een gelukkige, grote persoonlijkheid. Dat was het. Het was al wat ik dacht. Toen wist ik nog niks over Boeddhisme. Hij voerde ons naar zijn tempel waar we overnachtten.

Hij vroeg me hoe het leven in Amerika was. Ik vertelde hem over Amerika en nodigde hem uit om met eigen ogen te zien hoe het er in de VS aan toe gaat.

In mei 1972 kreeg ik een telefoontje van mijn zus. Ze vertelde me dat Soen Sa Nim over een paar uur zou aankomen op de internationale luchthaven van Los Angeles. Gelukkig was ik thuis. Ik pikte hem op in de luchthaven en bracht hem naar huis. Ik gaf hem de slaapkamer van mijn zoon. Hij installeerde een klein altaar met een beeldje van Kwan Seum Bosal. Die avond begon hij te zingen en zei me dat ik maar moest meezingen als ik daar zin in had. Ik voelde me aangetrokken door de klanken van Soen Sa Nim's gezangen en de tranen liepen langs mijn wangen zonder aanwijsbare reden. Van die dag af begon voor mij een nieuw leven. Ik herinner me hoe verrast ik was door Soen Sa Nim's bescheidenheid. Hij hielp me bij het schoonmaken, winkelen, koken, ... enz. Overbodig te zeggen dat ik hield van zijn gezelschap en zijn hulp.

Mijn kinderen en hun vrienden aanvaardden hem zonder aarzeling als lid van het gezin. Het leek hen een kick te geven. Mijn oudste dochter die toen dertien was, kocht enkele Engelse boeken om Soen Sa Nim Engels te leren. Op zijn beurt leerde hij haar over het Boeddhisme. Het was het begin van een groots onderricht voor alle Amerikanen.

Ik zou willen besluiten met te zeggen dat het geluk en de voldoening die hij in mijn leven en dat van mijn kinderen bracht onmetelijk is. Ik kan geen woord bedenken dat Soen Sa Nim omschrijft – alleen dat hij uitgestrekter is dan de oceaan en grenzeloos als de lucht. Hij kan wellicht het best omschreven worden door het gevoel waar geen woorden voor zijn, het gevoel dat iemand

bereikt via meditatie. We houden van hem en wensen dat hij voor eeuwig zou kunnen leven. Dank je, Soen Sa Nim.

— Judy Barrie Santa Monica, Californië

Doyle Avenue

Soen Sa Nim's eerste poging om een Amerikaans Zen Centrum op te richten was in een kleine flat in Providence, Rhode Island. De flat bevond zich in een straat met de naam Doyle Avenue. Soen Sa Nim trok er zich waarschijnlijk niks van aan dat de straat een nogal gewelddadig en depressief karakter had. Dronkaards gingen er soms met mekaar op de vuist of er waren mesgevechten. Waar hij oog voor had was dat de flat twee relatief grote slaapkamers telde en dat de huur slechts 150 dollar bedroeg.

Toentertijd was Soen Sa Nim reeds volledig onafhankelijk, ook financieel. Alleen de spinnen en een zwerfkat (later Abigale genoemd) weten hoe het appartement er van binnen uit zag toen Soen Sa Nim erin trok, en hoe hij er zijn tijd doorbracht. Het was kort voordat een professor Oosterse Religies van de Brown University en enkele van zijn nieuwsgierige studenten belangstelling begonnen te tonen voor hem.

Eén of twee van die dappere zielen besliste om in te trekken bij Soen Sa Nim. Ze wisten echt niet waar ze aan begonnen. Er waren letterlijk geen meubels in de flat op een kleine keukentafel en enkele bij elkaar passende houten stoelen na. Soen Sa Nim had een kleine elektrische rijstkoker meegebracht, enkele kommen en lepels. Er was ook een oude aluminium pot waarin hij de heerlijkste soep kon bereiden.

Op een dag kwam er uit Korea een Boeddhabbeeld toe in een grote houten doos. Het beeld was gebroken in ongeveer vijftien stukken. Onverdroten vroeg Soen Sa Nim één van zijn pas gearriveerde leerlingen om lijm te gaan halen en vervolgens veranderde hij met grote nauwgezetheid en geduld leegte weer in vorm.

En dat was zijn beste onderricht in die dagen. Engels was lastig en moeilijk voor hem. Hij was een meester in pantomime en voorbeelden geven. Zijn enthousiasme was aanstekelijk. En zijn voorbeelden waren soms erg verrassend. Op een dag verdwenen voorwerpen uit het Zen Centrum en al vlug werd duidelijk dat de dief één van de jongetjes was uit de buurt. De reden dat het duidelijk was, was dat men hem meermaals onbeschaamd door één van de ramen zag kruipen. Hij hield er ook van om stenen te gooien naar Abigale (de kat) en rond te hangen aan de oprit waarbij hij geksheerde met Soen Sa Nim's vreemde kleren. Op een morgen was de kleine deugniet enthousiast Soen Sa Nim aan het plagen terwijl die in de tuin aan het werken was waarop Soen Sa Nim plots op hem afstormde, wild schreeuwend en zwaaiend met zijn armen. Hij kwam dicht bij het kereltje dat intussen beefde van de schrik en hij voerde een aantal karatebewegingen uit. De

jongen verdween als de bliksem uit de tuin en liet zich nooit meer van dichtbij zien. Eén van zijn leerlingen vroeg aan Soen Sa Nim waarom hij zo handelde en Soen Sa Nim zei eenvoudigweg, “De meeste demonen verstaan alleen maar demonen”.

Iedereen die die eerste zes maand in zijn flat kwam, had maar een half uur nodig om Soen Sa Nim's doel en richting te kennen. Soen Sa Nim wilde van de flat een Zen Centrum maken. Hij wou dat het altaar het hart was en de Dharma Zaal ruim en netjes zodat veel mensen konden samenkomen om samen te praktizeren en hun eigen hart te vinden. Hij zorgde dat zijn leerlingen zich welkom voelden en op hun gemak door samen met hen te lachen en te grapjassen in de keuken. Plots besliste hij dan om een reusachtige portie kimchee te bereiden waarin hij elke denkbare groenten verwerkte. Of hij zat urenlang aan de keukentafel brieven te schrijven naar onbekende mensen in Korea en dan keek hij plots op en vroeg iedereen of ze van noedels hielden. Vaak moest hij het woord waar hij naar zocht, opzoeken in zijn Koreaans-Engels woordenboek dat hij altijd bij zich had. “Noedels! Houden jullie van noedels?” Natuurlijk moest iedereen lachen, ze hielden van zijn accent en zijn enthousiasme en knikten overduidelijk. Dan toverde hij de hele keuken om in een noedelfabriek vol bloem en bereidde in minder dan een uur een soep die zelfs zijn laatste overtrof, gevuld met heerlijke eigengemaakte noedels. En dan was hij zo ongegeneerd blij dat iedereen van zijn soep hield dat hij herhaaldelijk zei, “In Korea altijd dit soort soep. Deze stijl is nummer één. Eet ervan, wordt sterk - veel energie, nietwaar?” En dan lachte hij.

Hij introduceerde geleidelijk zijn type Zen, zijn traditie. Eerst wikkelde hij helderrode en -gele stof rond het altaar waarop de gelijmde Boeddha stond. Daarna stond hij erop dat de meditatie matjes helder en veelkleurig waren. Af en toe kwam nog een houten kist toe uit Korea met voorwerpen voor het altaar, of grijze gewaden en wierook, of een grote zak dure zwarte paddestoelen voor zijn bekende soepen.

Op een dag vroeg Soen Sa Nim aan zijn leerlingen om eens rustig neer te gaan zitten. Er waren in die tijd ongeveer zeven regelmatige “klanten” – dat was één van Soen Sa Nim's grappen : hij noemde iedereen die bij hem soep kwam eten of de zondagavond naar zijn lezingen kwam luisteren, een “klant”. Hij legde uit dat het tijd was voor het zencentrum om een vast uurrooster te hebben voor de meditatie sessies. Daarmee werd een tijdperk afgesloten. De praktijk begon te verschuiven van de keuken naar de dharmazaal. Hij vroeg zijn leerlingen zelfs die grijze gewaden aan te trekken. De gezangen werden in ons schrift overgezet en de buigingen werden geteld. Iedereen kreeg zelfs zijn eigen meditatiekussen toegewezen en de dharmatoespraken op zondagavond werden alsmear beter. In het begin werden die altijd van het Japans naar het Engels vertaald door de prof. Oosterse Religies van Brown University. Na verloop van tijd echter kreeg Soen Sa Nim meer vertrouwen in zijn vocabulaire kennis en begon hij zijn toespraken in het Engels te schrijven, toespraken die even warm en voedzaam waren als zijn soepen. Het is zelfs zo dat hij het dermate druk kreeg met zijn lessen Engels en toenemend aantal “klanten” dat de keuken het domein werd van de pas aangestelde Huismeester en hij kwam er nog slechts om te schrijven, te studeren en spontane

toespraken te houden over de Dharma. Hij stond altijd klaar om eender welke vraag te beantwoorden en, als niks anders leek te helpen, had hij de gewoonte met een eetstokje op het hoofd van de leerling te tikken en te zeggen: “Je denkt teveel! Weg met die gedachten, OK?”.

In die twee jaar in Doyle Avenue werd de toon gezet van het toekomstig Zen Centrum. Soen Sa Nim startte het op met al zijn warmte en introduceerde vervolgens de praktijk waarbij hij altijd benadrukte hoe belangrijk het wel was om elke dag te praktiseren, geen dagen over te slaan. En toen begon hij met de Geloften. Hij leerde ons waarom het zo belangrijk was om met volledige openheid van geest die Geloften te kunnen afleggen.

Het leek er altijd op dat hij soms klaarblijkelijk veel vormelijkheden in het leven riep naarmate zijn onderricht vorderde. Daarbij hield hij de jonge Amerikanen nauwlettend in het oog en vond hij de juiste remedies voor de soms krachtige onevenwichten. Wat ook leek als gras in de lente was zijn tijdloze kennis van de praktijk en de Dharma en hoe die door te geven aan anderen ... De kennis die ver voorbij het volgen van een bijzondere vorm gaat ... De kennis die elk van zijn leerlingen een warme en krachtige boost gaf naar zelfkennis toe en het begrijpen van hun eigenlijke taak.

– Zen Meester Seong Hyang (Barbara Rhodes), één van Soen Sa Nim’s allereerste “klanten”.

Deze drie verhalen komen uit *Only Doing it for Sixty Years* Verzameld en bewerkt door Diana Clark; gepubliceerd door Primary Point Press, Cumberland, RI, 1997.

– *Vertaald door Robrecht Dezuttere*

This article copyright © 2009 Kwan Um School of Zen